

Odůvodnění

VYHLÁŠKY

Ministerstva financí

č. 212/2010 Sb.

ze dne 22. června 2010

o způsobu stanovení výše vynaložených věcných nákladů a způsobu jejich úhrady při poskytování údajů centrálním depozitářem a osobou, která vede samostatnou evidenci investičních nástrojů

Obecná část

A. Závěrečná zpráva o hodnocení dopadů regulace podle obecných zásad

1. DŮVOD PŘEDLOŽENÍ

V zákoně č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění zákona č. 56/2006 Sb. (dále jen „zákon“), který nabyl účinnosti dnem 1. května 2004, je upraven způsob vedení dvoustupňové centrální evidence zaknihovaných cenných papírů centrálním depozitářem cenných papírů (dále jen „centrální depozitář“) a osobami vedoucími navazující evidenci zaknihovaných cenných papírů (dále jen „evidence investičních nástrojů“) na evidenci centrálního depozitáře.

Do doby, než centrální depozitář zahájí svoji činnost, postupuje se v případě centrální evidence investičních nástrojů podle zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech ve znění platném do 30. dubna 2004 (dále jen „ZCP“). Po udělení povolení k činnosti centrálního depozitáře na něj bude převedena evidence investičních nástrojů dosud vedená Střediskem cenných papírů (dále jen „Středisko“). Na rozdíl od původní úpravy obsažené v ZCP, má centrální depozitář a osoba vedoucí samostatnou evidenci investičních nástrojů (společně dále označení jako „poskytovatel“) v ustanovení § 115 odst. 5 zákona výslovně upraven nárok na úhradu vynaložených věcných nákladů za poskytování údajů z evidence investičních nástrojů a dokumentů, které jsou povinny uchovávat podle § 99a odst. 1 zákona a které si od nich vyžádaly oprávněné osoby v souladu s ustanovením § 115 odst. 1 zákona. Ministerstvo financí je podle § 199 odst. 1 zákona zmocněno stanovit prováděcím právním předpisem způsob stanovení výše vynaložených věcných nákladů a způsob jejich úhrady (viz ustanovení § 115 odst. 5 zákona).

1.1. Název

Vyhláška o způsobu stanovení výše vynaložených věcných nákladů a způsobu jejich úhrady při poskytování údajů centrálním depozitářem a osobou, která vede samostatnou evidenci investičních nástrojů

1.2. Definice problému

Podle § 115 odst. 5 zákona má poskytovatel, při poskytování údajů oprávněným osobám, nárok vůči těmto osobám na úhradu vynaložených nákladů. Toto ustanovení lze aplikovat i v případě kolize s ustanovením § 128 občanského soudního řádu, které stanoví povinnost všem subjektům bezúplatně na dotaz sdělit soudu skutečnosti, které mají význam pro řízení

a rozhodnutí a s ustanovením § 34 exekučního řádu, které stanoví povinnost příslušných osob (jmenovitě i centrálního depozitáře) poskytnout exekutorovi bezplatně součinnost, a to použitím standardních výkladových právních prostředků (zásady *lex posterior derogat priori*, resp. *lex specialis derogat generali*).

Zákonem č. 56/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, bylo toto oprávnění na úhradu vynaložených nákladů vztaženo i na Středisko, a to přechodným ustanovením čl. II. bodu 1.

Doposud byla problematika poskytování informací z evidence investičních nástrojů Střediskem upravena v § 70 ZCP. Středisko poskytovalo (a do vydání prováděcího právního předpisu bude poskytovat) tyto informace za náhradu hotových výdajů spojených s vyřizováním předmětných informací, a to na základě „Sazebníku úhrad nákladů“. Zavedení sazebníkových položek za poskytování informačních služeb podle § 70 ZCP je reakcí na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. S1/02-687/02-VO1, který zahájil dne 10. ledna 2002 ÚOHS se Střediskem správní řízení. Správní řízení bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 12. března 2002 č. j. S 1/02 687/02-VOI, a to v neprospěch Střediska. Středisko podalo proti rozhodnutí ÚOHS rozklad, který posléze vzalo zpět a rozhodnutí ÚOHS nabylo právní moci dnem 2. prosince 2002.

Ve věci poskytování informačních služeb státním orgánům a orgánům státní správy, případně subjektům, na které byly delegovány jejich pravomoci, zaujal Úřad pro ochranu hospodářské soutěže názor, že Středisko porušilo zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, zneužitím svého dominantního postavení tím, že bez ospravedlnitelných důvodů informační služby, které vyžadují státní orgány podle § 70 ZCP, poskytuje zdarma a náklady za tyto služby zahrnuje do cen ostatních služeb hrazených jinými subjekty, přičemž není oprávněno zvýhodňovat či znevýhodňovat některé subjekty na úkor či ve prospěch jiných. Takový postoj by neodpovídal rovnému přístupu k jednotlivým uživatelům služeb.

K nápravě závadného stavu vytýkaného Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže zavedlo proto Středisko ve svém ceníku služeb nový oddíl „11. Informace poskytované na žádost státních orgánů, orgánů státní správy a jiných subjektů, na které byly delegovány jejich pravomoci“, kterou byla stanovena náhrada hotových výdajů za tyto informace. Zmíněný oddíl 11 v ceníku služeb později Středisko nahradilo „Sazebníkem úhrad nákladů“. Předmětné opatření se tak dotklo s účinností od 1. května 2002 exekutorů, dále s účinností od 1. června 2002 notářů jednajících jako soudní komisaři a s účinností od 1. ledna 2003 též státních orgánů a orgánů státní správy vzhledem k jejich závislosti na státním rozpočtu.

1.3. Cíle / Popis cílového stavu

Jak již bylo uvedeno výše, má poskytovatel v ustanovení § 115 odst. 5 zákona výslovně upraven nárok na úhradu vynaložených věcných nákladů za poskytování údajů z evidence investičních nástrojů a dokumentů, které jsou povinny uchovávat podle § 99a odst. 1 zákona a které si od nich vyžádaly oprávněné osoby.

Cílem navrhované vyhlášky je tedy v souladu se záměrem zákonodárce upravit způsob stanovení výše vynaložených věcných nákladů a způsob jejich úhrady, k čemuž je Ministerstvo financí zmocněno v § 199 odst. 1 zákona.

1.4. Zdůvodnění potřeby konat / Rizika spojená s nečinností

V případě, kdy by nebyla vyhláška přijata, neexistovalo by zde vodítko pro výpočet vynaložených nákladů ze strany poskytovatele údajů z evidence a tyto náklady by mohly být účtovány arbitrárně. To by mohlo přinést zvýšené nároky na státní rozpočet.

2. NÁVRH VARIANT ŘEŠENÍ

2.1. Přehled všech možností

2.1.1. Varianta 0: Nulová varianta

Jednou z možných variant je nulová varianta, tedy vyhlášku nevydávat. Pak by však regulatorní úprava neodpovídala záměru zákonodárce, a tím i cíli nové regulace, a mohla by se projevit výše uvedená rizika spojená s nečinností.

2.1.2. Varianta 1: Pravidla pro stanovení výše nákladů

V této variantě jsou nastavena pravidla pro stanovení výše věcných nákladů a způsob jejich úhrady, na základě kterých si poskytovatel může vydat vlastní sazebník úhrad nákladů.

Poskytovatel vychází při stanovení výše vynaložených věcných nákladů z údajů za posledních 12 měsíců předcházejících vyhlášení sazebníku úhrady nákladů, přičemž zohlední očekávaný vývoj. Nově vzniklé subjekty použijí ke stanovení výše věcných nákladů v prvním roce své činnosti sazebník úhrad nákladů Střediska cenných papírů nebo centrálního depozitáře.

2.1.3. Varianta 2: Sazebník

Další variantou je navržení konkrétního sazebníku, který budou muset poskytovatelé povinně využívat.

Bude navržena přesná struktura sazebníku, taxativně uvedeny jednotlivé položky sazebníku i konkrétní výše úhrad věcných nákladů u jednotlivých položek, případně způsob jejich stanovení.

2.2. Dotčené skupiny

Existují dvě skupiny dotčených osob. Na jedné straně jsou to poskytovatelé údajů z evidencí. Na straně druhé se jedná o osoby oprávněné údaje vyžadovat. Ustanovení § 115 odst. 1 zákona ukládá poskytovateli poskytnout údaje z evidence a dokumentů, které jsou povinny uchovávat podle zmíněného ustanovení § 99a zákona, následujícím subjektům:

- **soudu** pro účely soudního řízení (na základě tohoto ustanovení jsou oprávněni požadovat příslušné údaje i notáři v postavení soudních komisařů v dědickém řízení),
- **exekutorovi** pro účely exekučního řízení, jehož účastníkem je vlastník investičního nástroje,
- **orgánům činným v trestním řízení** pro účely trestního řízení,
- **správci daně** pro účely správy daní vlastníka investičního nástroje,
- **České národní bance** pro účely:
 - o dohledu nad finančním trhem,

- bankovního informačního systému,
- sestavování platební bilance České republiky,
- **insolvenčnímu správci** pro účely insolvenčního řízení, jehož účastníkem je vlastník investičního nástroje,
- **Bezpečnostní informační službě** pro účely plnění úkolů vyplývajících ze zvláštního právního předpisu, který upravuje její činnost,
- **Ministerstvu financí:**
 - při plnění oznamovací povinnosti podle zvláštního právního předpisu o boji proti legalizaci výnosů z trestné činnosti nebo zvláštního právního předpisu o provádění mezinárodních sankcí za účelem udržování mezinárodního míru a bezpečnosti a ochrany základních lidských práv a boje proti terorismu a
 - pro účely sestavování vládní finanční statistiky a plnění požadavků souvisejících s notifikací vládního schodku.

3. VYHODNOCENÍ PŘÍNOSŮ A NÁKLADŮ

3.1. Identifikace nákladů a přínosů všech variant

Obecně lze uvést, že samotná navrhovaná vyhláška nepřináší ani v jedné variantě žádné zásadní nové náklady či přínosy pro dotčené skupiny, protože povinnost úhrady věcně vynaložených nákladů vyplývá již nyní ze zákona. Současná praxe, kdy Středisko poskytuje za úhradu předmětné informace na základě „Sazebníku úhrad nákladů“, je blíže popsána v části 1.2. Definice problému. Vyhláška má pouze v souladu se zmocněním stanovit způsob stanovení výše vynaložených věcných nákladů a způsob jejich úhrady.

Případné změny v úhradách věcných nákladů v budoucnosti lze spíše přisuzovat změně v systému evidence investičních nástrojů (přechod z jednostupňové na dvoustupňovou evidenci), v ekonomickém prostředí či v poptávce oprávněných osob po informacích, které ovšem nesouvisí s navrhovanou úpravou.

Jak bylo uvedeno v části 2.2. Dotčené skupiny, existují dvě skupiny osob (poskytovatelé a oprávněné osoby), na které může mít připravovaná legislativa dopad. Konkrétní pozitivní a negativní dopady porovnání variant se současným stavem jsou uvedeny v rámci posuzování jednotlivých variant.

3.1.1. Varianta 0: Nulová varianta

Nulová varianta je čistě teoretická, vzhledem k tomu, že právní předpis vyšší právní síly určuje věcnou i formální podobu regulace.

3.1.2. Varianta 1: Pravidla pro stanovení výše nákladů

Aplikace vyhlášky by neměla v zásadě přinést zvýšené nároky na státní rozpočet – varianta se neliší od současné praxe (Středisko – sazebník).

Nastavení pravidel ve vyhlášce a ponechání prostoru pro jednotlivé poskytovatele pro úpravu sazebníků podle jejich konkrétních podmínek s sebou přináší většinou pozitivní přínosy.

Zpřesněním právního rámce se především zvyšuje právní jistota poskytovatelů i oprávněných osob, protože v současnosti chybí prováděcí předpis, který by tuto oblast podrobněji

upravoval. Snižuje se riziko soudních sporů sporů/arbitráží o přiměřenost úhrady věcných nákladů.

Dotčené subjekty	Náklady a negativní dopady ¹	Přínosy a pozitivní dopady
Poskytovatelé	<ul style="list-style-type: none"> - nedochází k zásadní změně, odpovídá současnému stavu (=) - rizika soudních sporů (+) - nezvyšují se náklady (=) 	<ul style="list-style-type: none"> - větší flexibilita úprav sazebníku (+) - dochází ke zpřesnění právního rámce a zvýšení právní jistoty v souvislosti s úhradou nákladů a při tvorbě sazebníku (+)
Oprávněné osoby	<ul style="list-style-type: none"> - nedochází k zásadní změně, odpovídá současnému stavu (=) - rizika soudních sporů (+) - nezvyšují se náklady (=) 	<ul style="list-style-type: none"> - současný stav se nemění (=) - dochází ke zpřesnění právního rámce a zvýšení právní jistoty v souvislosti s úhradou nákladů a při tvorbě sazebníku (+)

3.1.3. Varianta 2: Sazebník

Tato varianta v sobě obsahuje dvě zásadní obtíže, jednu věcnou a jednu legislativně právní.

Po věcné stránce je složité direktivně navrhnout sazebník, který by odpovídal podmínkám u všech budoucích poskytovatelů. Věcně vynaložené náklady u jednotlivých poskytovatelů se mohou lišit, musel by nakonec být zvolen nějaký více či méně odpovídající kompromis, který by ale nemohl přesně reflektovat podmínky jednotlivých poskytovatelů.

Nastavit tento kompromis je v současné situaci, kdy teprve dojde k přechodu od jednostupňové evidence na dvoustupňovou (Středisko – centrální depozitář), prakticky neřešitelné.

Sazebník s přesnou strukturou, taxativně uvedenými položkami a konkrétní výší úhrad věcných nákladů, který by museli všichni poskytovatelé povinně využívat, daný vyhláškou by byl navíc velmi nepraktický, protože každá změna by musela projít poměrně složitým legislativním procesem. Pokud by se v čase měnila výše vynaložených věcných nákladů a stát by nereagoval novelizacemi vyhlášky, vystavoval by se riziku žalob na náhradu škody ze strany poskytovatelů či oprávněných osob.

Z legislativněprávního pohledu je sporné, zda by sazebník definovaný vyhláškou s přesně stanovenými položkami a cenami byl v souladu se zákonným zmocněním. Podle § 199 odst. 1 zákona má prováděcí právní předpis stanovit způsob stanovení výše vynaložených věcných nákladů (nikoliv výši samotnou) a způsob jejich úhrady.

Z pozitivních dopadů je nutné uvést alespoň vysokou transparentnost pro uživatele, předcházení sporům o výši úhrad mezi poskytovateli a osobami oprávněnými. Zpřesněním právního rámce se především zvyšuje právní jistota poskytovatelů i oprávněných osob, protože v současnosti chybí prováděcí předpis, který by tuto oblast podrobněji upravoval. Snižuje se riziko soudních sporů sporů/arbitráží o přiměřenost úhrady věcných nákladů mezi poskytovateli a osobami oprávněnými.

¹ Znaménka „+“, „-“ a „=“ znamenají intenzitu dopadu. U přínosů tedy „+“ znamená (kladný) přínos, tj. nárůst celkových přínosů. Naopak u nákladů „-“ znamená nárůst nákladů. Znak „=“ znamená, že se intenzita dopadu oproti stávajícímu stavu nezmění nebo téměř nezmění.

Aplikace vyhlášky by neměla v zásadě přinést zvýšené nároky na státní rozpočet, ale je zde pro stát riziko sporů o náhradu škody při nesprávném nastavení sazebníku, resp. při nedostatečně včasné úpravě sazebníku při změně podmínek.

Dotčené subjekty	Náklady a negativní dopady	Přínosy a pozitivní dopady
Poskytovatelé	<ul style="list-style-type: none"> - sazebník ve vyhlášce – nelze určit dopad na náklady, může být jak pozitivní, tak negativní (záleží na nastavení sazebníku a situaci jednotlivých poskytovatelů; zatím nedošlo k přechodu na dvoustupňovou evidenci) - rizika soudních sporů mezi dotčenými subjekty (+), se státem (-) - malá flexibilita úprav sazebníku (-) - legislativně právní riziko (-) 	<ul style="list-style-type: none"> - transparentnost (+)
Oprávněné osoby	<ul style="list-style-type: none"> - sazebník ve vyhlášce – nelze určit dopad na náklady, může být jak pozitivní, tak negativní (záleží na nastavení sazebníku a situaci jednotlivých poskytovatelů; zatím nedošlo k přechodu na dvoustupňovou evidenci) - rizika soudních sporů mezi dotčenými subjekty (+), se státem (-) - malá flexibilita úprav sazebníku (-) - legislativně právní riziko (-) 	<ul style="list-style-type: none"> - transparentnost (+)

3.2. Konzultace

Problematika upravená v návrhu vyhlášky byla konzultována s odbornou veřejností, se Střediskem cenných papírů, Centrálním depozitářem cenných papírů a Asociací kapitálového trhu a v souladu s Dohodou o spolupráci při přípravě návrhů vnitrostátních právních předpisů týkajících se finančního trhu a dalších předpisů, které se dotýkají působnosti stran dohody, ze dne 2. 5. 2006 s Českou národní bankou, a jejich připomínky byly vzaty v úvahu při přípravě vyhlášky.

Stejným subjektům byl návrh vyhlášky zaslán k připomínkám souběžně s probíhajícím mezirezortním připomínkovým řízením.

4. NÁVRH ŘEŠENÍ

4.1. Zhodnocení variant a výběr nejvhodnějšího řešení

Zvolit nulovou variantu nelze.

Zhodnocení zbylých dvou variant jednoznačně vyznívá ve prospěch varianty 1, tedy stanovit pravidla pro stanovení výše nákladů. Tato varianta by měla minimální dopady oproti současnému stavu a na rozdíl od varianty 2 v sobě obsahuje mnohem méně nejistot a potencionálních rizik.

Navrhovaná úprava je koncipována jako rozpočtově neutrální. Neměla by mít zásadní vliv na státní rozpočet, ani na ostatní veřejné rozpočty, zejména rozpočty krajů a obcí.

Podnikatelské prostředí by měla navrhovaná úprava ovlivnit minimálně, protože kopíruje současnou praxi.

Návrh novely vyhlášky se nikterak nedotýká životního prostředí, oblasti rovnosti mužů a žen ani se neočekávají žádné sociální dopady.

4.2. Implementace a vynucování

Implementace vyhlášky nevyžaduje zásadní změny činnosti dotčených subjektů ani České národní banky při výkonu dohledu podle zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance.

Respektování právní úpravy je zajištěno možnostmi občanskoprávního soudního řízení, popř. prostředky správního řízení při výkonu dohledu České národní banky.

Předkládaný návrh neobsahuje řešení, která by představovala zvýšené riziko z hlediska proveditelnosti a vynutitelnosti.

4.3. Přezkum účinnosti

Vyhláška bude průběžně přezkoumávána v souvislosti s vývojem finančního trhu.

4.4. Kontakty a prohlášení schválení hodnocení dopadů

Osoba, která zpracovala závěrečnou zprávu RIA.

Milan Indra
oddělení retailové finanční služby a ochrana
spotřebitele na finančním trhu
tel.: +420 257 042 024
e-mail: jmeno.prijmeni@mfer.cz

Josef Litoš
oddělení retailové finanční služby a ochrana
spotřebitele na finančním trhu
tel.: +420 257 042 180
e-mail: jmeno.prijmeni@mfer.cz

B. Zhodnocení souladu navrhované právní úpravy se zákonem, k jehož provedení je navržena, včetně souladu se zákonným zmocněním k jejímu vydání, s právem Evropské unie a mezinárodními smlouvami

Vyhláška naplňuje zákonné zmocnění dané § 199 odst. 1 zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu.

Vyhláška je v souladu s ústavním pořádkem České republiky.

Vyhláška je v souladu s mezinárodními závazky České republiky. Komunitární právo tuto problematiku neupravuje, vyhláška s ním proto není v rozporu.

Zvláštní část

K § 1

Ustanovení odstavce 1 tohoto paragrafu vymezuje předmět právní úpravy v souladu se zněním zmocnění k vydání vyhlášky podle § 199 odst. 1 zákona a zavádí legislativní zkratky „náklady“ pro věcně vynaložené náklady, jež dále definuje, „údaj z evidence“ jakožto označení pro údaje poskytované z evidence investičních nástrojů a dokumentů vedených podle § 99a zákona a „žadatel“ pro osoby, na základě jejichž požadavků jsou informace poskytovány. K předmětu právní úpravy je třeba dodat, že v souladu s čl. II bodem 1. přechodných ustanovení zákona č. 56/2006 Sb., se vztahují ustanovení této vyhlášky upravující práva a povinnosti osob poskytujících údaje na Středisko, a to do doby zahájení činnosti centrálního depozitáře.

Pojem věcně vynaložené náklady je pro účely vyhlášky pod legislativní zkratkou „náklady“ pojat ve smyslu nákladů vynaložených ve věci samé, tedy nákladů účelně vynaložených na zodpovězení dotazu, čímž se současně vylučují náklady vyplývající ze zákonného požadavku na vedení evidence samotné. Nelze tedy náklady na vedení evidence, které vyplývají ze zákonné povinnosti a existují i bez jakéhokoli požadavku na zodpovězení dotazu žadatele, rozpočítávat do nákladů na zodpovězení dotazu. Současně nelze ani chápat pojem věcné náklady jako protiklad k nákladům osobním. Věcné náklady ve smyslu nákladů vynaložených ve věci samé zahrnují tedy jak náklady materiální, přičemž se zde míní majetkové hodnoty (hardware, software, ale též energie a kancelářské potřeby jako papír, toner aj.), tak náklady osobní – člověkohodiny použité na zodpovězení dotazu.

Ustanovení odstavce 2 pro účely této vyhlášky definuje za účelem zjednodušení a zpřehlednění následujícího textu pojem „poskytovatel“, kterým se míní centrální depozitář a osoba vedoucí samostatnou evidenci investičních nástrojů, tedy osoby, jež vedou evidenci investičních nástrojů, uchovávají dokumenty podle § 99a zákona, poskytují požadované informace a mají nárok na úhradu vynaložených nákladů.

K § 2

V ustanovení odst. 1 je uvedena metodika postupu při výpočtu výše vynaložených věcných nákladů za jednotlivé druhy poskytovaných informací. Osoba poskytující požadované údaje má při stanovování výše vynaložených věcných nákladů vycházet z údajů za posledních 12 měsíců předcházejících jejich vyhlášení, přičemž je povinna upravit výši vynaložených věcných nákladů nejméně jednou ročně. Poskytovatel pak má i možnost přihlídnout k očekávanému vývoji v této oblasti v nadcházejícím období do doby, než bude vydán nový sazebník úhrad nákladů, tedy v následujících maximálně 12 měsících. Jinými slovy řečeno, poskytovateli musí být dovoleno zakalkulovat do nákladů i zvýšení cen služeb, resp. zvýšení nákladů, které nezávisí na vůli poskytovatele, za předpokladu, že toto zvýšení lze odhadnout nebo je již veřejně oznámeno. Dobrým příkladem takového navýšení cen za čerpané služby s dopadem na výši nákladů účtovaných poskytovatelem bylo zvýšení cen poštovního od 1. ledna 2008. Je sice možno namítnout, že kalkulované zvýšení vstupních nákladů se nemusí nutně realizovat, například předpokládaná výše inflace bude nižší nebo po růstu cen energie dojde k jeho poklesu, avšak cílem je, aby poskytovatel nebyl při kalkulaci nákladů vždy pozadu oproti vývoji cen, jak by tomu bylo v případě, kdy by nemohl zohlednit budoucí předpokládaný vývoj.

Délku 12 měsíců pokládá zpracovatel za období s dostatečnou vypovídací schopností, a to jak z hlediska vynaložených nákladů, tak i frekvence jednotlivých druhů poskytnutých služeb. Zpracovatel ve vyhlášce záměrně nepředjímá, že výše vynaložených věcných nákladů bude osobou poskytující údaje vyhlášována vždy k 1. lednu, proto zvolil konstrukci „předchozích 12 kalendářních měsíců“ a nikoliv „předchozí kalendářní rok“. Důvodem, proč není navrhováno vyhlášení výše vynaložených věcných nákladů k 1. lednu, je nekomfortnost tohoto řešení jak z hlediska poskytovatele, tak z hlediska žadatele. Poskytovatel bude patrně vycházet při výpočtu výše vynaložených věcných nákladů z výsledků svého hospodaření, které, pokud se kryje kalendářní rok s účetním obdobím, bude znát nejdříve na přelomu března a dubna, zatímco žadatel, jako osoba napojená na státní rozpočet, svůj rozpočet připravuje o mnoho měsíců dříve, tudíž znalost ceny, kterou bude muset za požadované služby zaplatit, konkrétně k 1. lednu kalendářního roku, mu nikterak neprospěje. Je tedy vhodnější ponechat na poskytovateli, kdy vyhlásí výši vynaložených věcných nákladů a neomezovat jej ani v možnosti tuto výši vyhlásit vícekrát za rok, jen se stanoví, že tak musí učinit minimálně jednou ročně.

V případě, že poskytovatel nedisponuje patřičnou historií, bude muset na základě odstavce 2 prvních 12 kalendářních měsíců své činnosti vycházet z údajů jiné osoby. Touto osobou bude buďto podle přechodných ustanovení Středisko cenných papírů, a to do doby, než bude mít požadované údaje centrální depozitář, nebo centrální depozitář sám.

V odstavci 3 je zakotvena možnost, aby osoba vedoucí samostatnou evidenci investičních nástrojů sama výši vynaložených věcných nákladů nepočítala a naopak místo toho používala sazebník Střediska či centrálního depozitáře, a to i v případě, kdy údaje potřebné pro stanovení výše věcných nákladů má k dispozici. Tím daná osoba sníží též náklady, které by byly jinak vynaloženy na detailní evidenci vynaložených věcných nákladů na poskytování informací a do těchto nákladů na poskytování informací by byly též zakalkulovány. To je v souladu s trendem snižování administrativní zátěže podnikatelů. Je nutno přitom vzít v úvahu, že většina dotazů bude pravděpodobně směřována přímo na centrální depozitář a že osoby vedoucí samostatnou evidenci investičních nástrojů nemusí být dotazovány vůbec nebo jen v minimální míře. V případě, že by během roku neobdržely žádný dotaz, povinnost vydání vlastního sazebníku nákladů by znamenala nutnost nákladně propočítávat pouze hypotetickou výši vynaložených věcných nákladů na různé formy dotazů, čímž by jim výrazně vzrostly administrativní náklady. Převzetím sazebníku úhrad centrálního depozitáře či na základě přechodných ustanovení sazebníku úhrad Střediska jim tyto administrativní náklady odpadnou a dostojí přitom své povinnosti. Nelze se přitom domnívat, že je zde zakotvena libovůle použít v jednom okamžiku ceník centrálního depozitáře podle tohoto odstavce a v jiném okamžiku nákladů stanovených v souladu s odstavcem 2. Takovému arbitrárnímu zneužívání tohoto odstavce a uplatňování rozdílných měřítek vůči rozdílným žadatelům brání především ustanovení odstavce 4.

V odstavci 4 je zakotvena povinnost osoby poskytující údaje v souladu s touto vyhláškou zveřejnit výši úhrady vynaložených věcných nákladů za poskytování údajů z evidence a způsob jejich úhrady, a to s dostatečným časovým předstihem před tím, než nabude takto stanovená výše úhrady účinnosti, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup. Požadované údaje musí být zveřejněny po celou dobu jejich účinnosti.

K § 3

Předlohou tohoto ustanovení je vyhláška Českého telekomunikačního úřadu č. 290/2007 Sb., o úhradě nákladů na databázi údajů pro potřeby tísňového volání. V odstavci 1 se stanoví povinnost fakturace s tím, že poskytovatel je povinen doručit fakturu žadateli do dvacátého

pátého dne měsíce následujícího po poskytnutí požadovaných údajů. S ohledem na žadatele, kterými jsou osoby napojené na státní rozpočet, se též stanoví, že faktura za měsíc listopad bude doručena nejpozději do 10. prosince téhož roku, aby bylo možno ji včas zaúčtovat. Splatnost faktury je stanovena v odstavci 2 na 30 kalendářních dnů ode dne jejího doručení.

V odstavci 3 je upravena možnost osoby poskytující údaje uzavřít s žadatelem o informaci smlouvu o úhradě paušální částky za poskytnuté informace. I tato forma úhrady, stejně tak jako výše věcných nákladů uvedená v sazebníku, bude pochopitelně vycházet ze skutečně vynaložených věcných nákladů předchozího období a druhu poskytnutých služeb. Dohodnutá paušální částka nesmí totiž být ve zjevném nepoměru s částkou, kterou by žadatel poskytovateli zřejmě uhradil na nákladech ve sjednaném časovém období. Vyhláška přitom počítá s dohodou o způsobu úhrady, jež se odchýlí od ustanovení této vyhlášky, neb nelze předjímat časové období, za něž bude úhrada vynaložených věcných nákladů dohodnuta paušální částkou.

K § 4

Přechodné ustanovení v odstavci 1 v zájmu právní jistoty stanoví pro období, po které nebude možné použít platného a účinného sazebníku úhrad nákladů centrálního depozitáře, že poskytovatel, jenž hodlá v souladu s § 2 odst. 2 a 3 použít pro výpočet výše vynaložených věcných nákladů sazebníku úhrad nákladů centrálního depozitáře, použije namísto něj sazebníku úhrad nákladů Střediska, který bude platit do dne převzetí evidencí centrálním depozitářem. Od okamžiku, kdy centrální depozitář vydá vlastní sazebník úhrad nákladů, toto přechodné ustanovení přestane být aplikovatelné.

Přechodné ustanovení v odstavci 2 pak v zájmu právní jistoty stanoví, že centrální depozitář pro prvních 12 kalendářních měsíců své činnosti, po které nemá relevantní údaje, na základě nichž by mohl v souladu s § 2 odst. 1 vypočítat výši vynaložených věcných nákladů, použije přiměřeně sazebníku úhrad nákladů Střediska, který bude platit do dne převzetí evidencí centrálním depozitářem. Přiměřeným použitím sazebníku Střediska se přitom rozumí zohlednění jiných způsobů poskytování informací, které nejsou zahrnuty v sazebníku Střediska včetně zpoplatnění služeb, jež Středisko neposkytovalo, spolu se zohledněním vývoje inflace od doby, kdy došlo k poslední změně sazebníku úhrad nákladů Střediska.

K § 5

Vyhláška nabude účinnosti dnem 1. července 2010.